

MEMORIAŁ

General Marii Wittek

++ fot | kopie, sken

VM

MARTYNIAK Henryka KG

zd. Landy

Kedyw

ps. "Marie"

| 1305 - 1385 |

3538/WSK

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI — MARTYNIAK Henryka
2 d. Lendy
3538 WSK

I/1. Relacja ✓ K.7, 9.7

I/2. Dokumenty (sensu stricto) dotyczące osoby relatora —

I/3. Inne materiały dokumentacyjne dotyczące osoby relatora →

II. Materiały uzupełniające relację —

III/1 — Materiały dotyczące rodziny relatora —

III/2 — Materiały dotyczące ogólnie okresu sprzed 1939 r. —

III/3 — Materiały dotyczące ogólnie okresu okupacji (1939-1945) —

III/4 — Materiały dotyczące ogólnie okresu po 1945 r. —

III/5 — inne... —

IV. Korespondencja —
.....
.....
.....
.....

V. Nazwiskowe karty informacyjne ✓ 6.

VI. Fotografie ✓ 2 ob. I/2/c

I/1. Relacja:

- Relacja Henryki Martyniak z d. Landy opr. i pustybore pnie M. Suleja i W. Mihtela u 2007r. Fotogr. Msp. z doświadczenia popracownikami. Org. K. 3, s. 1-3.
- Relacja- Biogram Martyniak Henryka opr. pnie E-2. i D. Kr. sydniek Konep. 18. V. 2005r. Org. K. 2, s. 4-5.
- Biogram Martyniak Henryka opr. pnie E-2. i D. Kr. do II. t "Stornika VM Kobiel" z uwagami T. Friedek. Msp. Org. K. 2, s. 6-7.

PK bve
Henryka MARTYNIAK z d. LANDY

Urodziła się 18 września 1905 r. w Warszawie jako córka Władysława i Anny z d. Muszkat. Jej ojciec był księgowym. *Landy*

W wieku siedmiu lat wyjechała z rodzicami do Francji, gdzie spędziła cały okres I wojny światowej w bardzo trudnych warunkach materialnych. W Paryżu ukończyła szkołę powszechną. W 1919 r. wrócili do kraju. W 1920 r. zmarł ojciec. Odtąd wychowywały ją starsze siostry. W 1923 r. ukończyła Gimnazjum Żeńskie Jadwigi Kowalczykówny i Jadwigi Jawurków. W następnym roku wyjechała do Paryża studiować literaturę francuską na Sorbonie. Studia na Sorbonie ukończyła w 1929 r. Po powrocie do kraju, od 1939 do 1939 r. uczyła języka francuskiego w Gimnazjum Żeńskim im. Marii Konopnickiej oraz w gimnazjach prywatnych. W czasie okupacji nauczwała na kompletach tajnego nauczania. *PK*

W okresie międzywojennym należała do PSK. Prowadziła hufiec szkolny w Gimnazjum Konopnickiej. Podczas kampanii wrześniowej uczestniczyła w obronie Warszawy dostarczając żołnierzom żywność i papierosy. *PK*

W dniu 5 października 1939 r. została zaprzysiężona przez Janinę Karasiównę w ZWZ i przydzielona do komórki zajmującej się wyszukiwaniem i bezpieczeństwem lokali konspiracyjnych. Używała ps. Maria i Maria Konopnicka. W 1940 r. została zwerbowana przez mjr. Henryka Niepokulczyckiego, ps. Teodor do Kedywu jako jego łączniczka z kpt. Zenonem Schreyerem, ps. Demir, zajmującym się kontrolą produkcji granatów. Przenosiła granaty i uczestniczyła razem z kpt. Schreyerem w próbach z granatami w podwarszawskich lasach oraz w piwnicy swego domu na Żoliborzu. Kiedy powstała *PK*

koncepcja produkcji lekkich granatów zaczepno-odpornych „Franek-Teodor” mjr Niepokulczycki skontaktował ją z inż. Stanisławem Franke, ps. Filip, który przed wojną pracował w fabryce uzbrojenia w Rembertowie. Została główną łączniczką „Filipa”. Wspólnie stworzyli wytwórnię granatów, które z jej inicjatywy zostały nazwane „filipinkami”. Sama zwerbowała kilka kobiet i mężczyzn do pracy w wytwórni. Jej zadaniem było dozorowanie produkcji i bezpieczeństwa, przenoszenie meldunków i części granatów. Brała udział w odpalaniu „filipinek” w różnych miejscach pod Warszawą. Wiosną 1944 r. kierowała akcją przetransportowania „filipinek” z magazynów fabryki przy ul. Obozowej opieczętowanej przez gestapo do przygotowanych przez inż. Franke składów. W czerwcu i lipcu 1944 r. przebywała w Zalesiu pod Warszawą w związku z zagrożeniem „wsypą”. Do Warszawy wróciła na dzień przed wybuchem Powstania. W czasie Powstania pracowała w kuchni na Mokotowie. Stamtąd tuż przed kapitulacją przeszła kanałami do Śródmieścia.

W dniu 5 października 1944 r. wraz z ludnością cywilną dostała się do obozu przejściowego w Pruszkowie. Stamtąd dzięki świadectwu dr Balickiej o niezdolności do pracy została wywieziona z cywilami i rannymi do Mościc k. Tarnowa. Tam przebywała pod opieką RGO. Po zajęciu Tarnowa przez wojska sowieckie wraz z innymi nauczycielami warszawskimi założyła gimnazjum i liceum w Mościcach, gdzie uczyła francuskiego. W 1946 r. wróciła do Warszawy. Uczyła w Liceum Narcyzy Żmichowskiej. Była także kierowniczką ogniska nauczania języka francuskiego. Od 1949 do 1963 r. pełniła funkcję wicedyrektorki Liceum Narcyzy Żmichowskiej. Zorganizowała klasy z wykładowym, a potem rozszerzonym językiem francuskim. W latach 50-tych była również lektorem w SGPiS.

W dniu 26 stycznia 1954 r. została aresztowana i skazana przez WSR w Warszawie wyrokiem 2 sierpnia 1954 r. na 15 lat więzienia za prowadzenie korespondencji z Przemysławem Kraczkiewiczem, kolegą i dowódcą z AK, przebywającym na Zachodzie. Karę odbywała w Fordonie. Aresztowany i skazany był również jej mąż. Obydwoje wyszli na wolność w 1956 r. wskutek amnestii. Wróciła do pracy w Liceum Żmichowskiej.

Od 1962 r. pracowała jako wykładowca w Wyższym Studium Języków Obcych Uniwersytetu Warszawskiego, a następnie, do 1970 r., na Wydziale Romanistyki UW. Do 1979 r. uczyła również na kursach ówczesnej Czytelni Francuskiej (później Instytutu Francuskiego).

1/13

Na emeryturze zajmowała się tłumaczeniami z języka francuskiego i z polskiego na francuski. Jest autorką kilku podręczników i skryptów do nauki języka francuskiego oraz współautorką podręcznika języka polskiego dla Francuzów

Była członkiem ZBoWiD.

Zmarła 2 sierpnia 1985 r.

Odnaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari w szeregach Armii Krajowej zweryfikowanym w 1960 r. na Uchodźstwie z nr. k. 12416 oraz w Kraju, w 1964 r. przez Główną Komisję ds. Weryfikacji Odznaczeń przy ZG ZBoWiD .

Była także odznaczona w AK Krzyżem Walecznych (zweryfikowanym w 1964 r.), Krzyżem Armii Krajowej i Medalem Wojska w 1968 r., Medalem KEN oraz francuskim Medalem „Palmes Academiques”.

Źródła:

AZG ZKRPiBWP, sygn. W-87382.

DW UdsKiOR, Spis VM Londyn, s. 91; Protokół Głównej Komisji ds. Weryfikacji Odznaczeń nr 29 z 30 października 1964 r., s. 3, poz. 40.

Satora K., Podziemne zbrojownie Polskie 1939-1944, Warszawa 2002, s. 39.

Zawołać po imieniu ....., s. 412.

Oprac. E2 i D.W.

180
906

Wydruk 180 - 05 92
1/1/4

MARTYNIAK Henryka z d. LANDY (1905-1985), ps. „Maria”, żołnierz SZP-ZWZ-AK, oficer Kedywu KG, uczestniczka Powstania Warszawskiego, więźniarka Fordonu; romanistka, nauczycielka gimnazjów warszawskich i wykładowca UW

Henryka Landy urodziła się 18 IX 1905 w Warszawie w rodzinie księgowego Władysława Landy i Anny z d. Muszkat. W 1912 rodzina wyjechała do Francji i tam w trudnych warunkach przebywała do 1920. Wkrótce po powrocie do kraju zmarł jej ojciec. W 1923 ukończyła Gimnazjum Żeńskie Jadwigi Kowalczykówny w Warszawie a w latach 1924-1929 studiowała literaturę francuską na Sorbonie w Paryżu. Wróciwszy do Warszawy, od 1930 uczyła języka francuskiego w gimnazjach prywatnych. Zaangażowana w PWK prowadziła w Gimnazjum Żeńskim im. Marii Konopnickiej hufiec szkolny.

We wrześniu 1939 uczestniczyła w obronie cywilnej Warszawy, czynna w opiece nad żołnierzem. Do konspiracji SZP zaprzysiężona już 5 X 1939 przez Janinę Karasiównę ps. „Bronka”, szefa łączności Dowództwa SZP, jako „Maria”, „Maria Konopnicka”. Równocześnie podjęła nauczanie na tajnych kompletach gimnazjalnych. W 1940 przeszła do służby w Związku Odwetu jako łączniczka kpt. Zenona Schreyera, ps. „Demir” w jego kontaktach z szefem ZO, mjr. F. Niepokólczyckim ps. „Teodor”. Czynna w produkcji granatów - przenosiła je i uczestniczyła w próbach ich odpalania w podwarszawskich lasach, a nawet w piwnicy swego domu na Żoliborzu. Potem została główną łączniczką inż. Stanisława Franke, ps. „Filip” (przed wojną pracownika fabryki uzbrojenia w Rembertowie; od „Filipa” pochodzi nazwa granatów zaczepno-odpornych tzw. „filipinek”). Razem z „Filipem”, werbując nowych pracowników, zorganizowali wytwórnię „filipinek”. Dozorowała bezpieczeństwo produkcji, przenoszenie meldunków i części granatów. Wiosną 1944 kierowała akcją przetransportowania „filipinek” z magazynów fabryki przy ul. Obozowej, opieczętowanej przez gestapo, do przygotowanych przez „Filipa” nowych składów. W czerwcu i lipcu 1944 przebywała - w związku z zagrożeniem „wsypą” - w Zalesiu pod Warszawą. Stamtąd wróciła na Mokotów dzień przed wybuchem Powstania i tam prowadziła kuchnię dla powstańców. Tuż przed kapitulacją przeszła kanałami do Śródmieścia. Dnia 5 X 1944 wraz z ludnością cywilną doszła do obozu przejściowego w Pruszkowie. Stamtąd - uzyskawszy świadectwo dr Balickiej o niezdolności do pracy - została wywieziona z ludnością cywilną i rannymi do Mościc k. Tarnowa.

Por. Henryka Martyniak została odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari (brak dokumentu odznaczenia). Nadanie zostało zweryfikowane przez III

21/5

Kapitułę Londyńską w 1960 z nr. Krzyża 12416 oraz w 1964 przez GKWO przy ZG ZBoWiD z nr. legitymacji DK-1006. Ponadto odznaczona KW, KAK, Krzyżem Powstania Warszawskiego i Medalem Wojska (1968).

Po zajęciu Tarnowa przez wojska sowieckie założyła wraz z innymi nauczycielami warszawskimi gimnazjum i liceum w Mościcach, ucząc tam języka francuskiego. W 1946 wróciła do Warszawy i podjęła pracę nauczycielki, potem wicedyrektorki, w XV Liceum im. N. Żmichowskiej. Dnia 26 I 1954 została wraz z mężem (brak danych o mężu i dacie ślubu) aresztowana i skazana z art. 7 MKK przez WSR w Warszawie na 15 lat więzienia za prowadzenie korespondencji z Przemysławem Kraczkiewiczem, kolegą i dowódcą z AK, przebywającym na Zachodzie. Więźniarka Fordonu, zwolniona wskutek amnestii w czerwcu 1956, wróciła do pracy w Liceum Żmichowskiej. Tam jako kierowniczka ogniska nauczania języka francuskiego zorganizowała klasy z językiem wykładowym francuskim; równocześnie będąc lektorem w SGPiS; od 1962 wykładowca w Wyższym Studium Języków Obcych UW, a następnie na Wydziale Romanistyki UW, ucząc również na kursach Instytutu Francuskiego. Na emeryturze od 1979 zajmowała się tłumaczeniami z i na język francuski; jest autorką kilku podręczników i skryptów do nauki języka francuskiego. Była członkiem ZBoWiD. Odznaczona Medalem KEN oraz francuskim Medalem „Palme Academiques”. Zmarła po długiej chorobie 2 VIII 1985, pochowana w grobie rodzinnym na Powązkach.

AKHK, ko. Landy H.; APAK, T. 3538/WSK; AZG ZKRPIBWP, sygn. W-87382; DW UdsKiOR, Spis VM Londyn, s. 91; Protokół GKds.WO nr 29 z 30 X 1964, s. 3, poz. 40; SPP, Londyn;

Polak B., *Wybór źródeł*, s. 351; Satora K., *Podziemne zbrojownie Polskie 1939-1944*, Warszawa 2002, s. 39; Wesołowski, *Order VM...*, s. 578, 716; *Zawołać...*, t. 1, s. 412;

Biogram kobiet "oprac. przez E.Z. J. Kw. do II tomu, Stowmike UM
2 wspomni T. Friedel 24 VIII 05
1/1/6

MARTYNIAK Henryka z d. LANDY (1905-1985), nauczycielka, uczestniczka kampanii wrześniowej 1939, jako „Maria” żołnierz SZP, od 1940 w Związku Odwetu ZWZ, potem Kedyw KG AK, uczestniczka Powstania Warszawskiego; po wojnie nauczycielka, w l. 1954-1956 więźniarka Fordonu, po zwolnieniu romanistka gimnazjów warszawskich i wykładowca UW

Henryka Landy urodziła się 18 IX 1905 w Warszawie w rodzinie księgowego Władysława Landy i Anny z d. Muszkat. W 1912 rodzina wyjechała do Francji i tam w trudnych warunkach przebywała do 1920. Wkrótce po powrocie do kraju zmarł jej ojciec. W 1923 ukończyła Gimnazjum Żeńskie Jadwigi Kowalczykówny w Warszawie. W latach 1924-1929 studiowała literaturę francuską na Sorbonie w Paryżu. Wróciwszy do Warszawy, od 1930 uczyła języka francuskiego w gimnazjach prywatnych. Zaangażowana w PWK prowadziła w Gimnazjum Żeńskim im. Marii Konopnickiej hufiec szkolny.

We wrześniu 1939 uczestniczyła w obronie cywilnej Warszawy, czynna w opiece nad żołnierzem. Do konspiracji SZP zaprzysiężona już 5 X 1939 przez Janinę Karasiównę ps. „Bronka”, szefa łączności Dowództwa SZP, jako „Maria”, „Maria Konopnicka”. Równocześnie podjęła nauczanie na tajnych kompletach gimnazjalnych. W 1940 przeszła do służby w Związku Odwetu jako łączniczka kpt. Zenona Schreyera, ps. „Demir” w jego kontaktach z szefem ZO, mjr. F. Niepokólczyckim ps. „Teodor”. Czynna w produkcji granatów - przenosiła je i uczestniczyła w próbach ich odpalania w podwarszawskich lasach, a nawet w piwnicy swego domu na Żoliborzu. Potem została główną łączniczką inż. Stanisława Franke, ps. „Filip” (przed wojną pracownika fabryki uzbrojenia w Rembertowie; od „Filipa” pochodzi nazwa granatów zaczepno-odpornych tzw. „filipinek”). Razem z „Filipem”, werbując nowych pracowników, zorganizowali wytwórnię „filipinek”. Dozorowała bezpieczeństwo produkcji, przenoszenie meldunków i części granatów. Wiosną 1944 kierowała akcją przetransportowania „filipinek” z magazynów fabryki przy ul. Obozowej, opieczętowanej przez gestapo, do przygotowanych przez „Filipa” nowych składów. W czerwcu i lipcu 1944 przebywała - w związku z zagrożeniem „wsypą” - w Zalesiu pod Warszawą. Stamtąd wróciła na Mokotów dzień przed wybuchem Powstania i tam prowadziła kuchnię dla powstańców. Tuż przed kapitulacją przeszła kanałami do Śródmieścia. Dnia 5 X 1944 wraz z ludnością cywilną doszła do obozu przejściowego w Pruszkowie. Stamtąd - uzyskawszy świadectwo dr Balickiej o niezdolności do pracy - została wywieziona z ludnością cywilną i rannymi do Mościc k. Tarnowa.

2/1/7

Por. Henryka Martyniak została odznaczona Krzyżem Srebrnym Orderu Wojennego Virtuti Militari (brak dokumentu odznaczenia). Nadanie zostało zweryfikowane przez III Kapitułę Londyńską w 1960 z nr. Krzyża 12416 oraz w 1964 przez GKWO przy ZG ZBoWiD z nr. legitymacji DK-1006. Ponadto odznaczona KW, KAK, Krzyżem Powstania Warszawskiego i Medalem Wojska (1968).

Po zajęciu Tarnowa przez wojska sowieckie założyła wraz z innymi nauczycielami warszawskimi gimnazjum i liceum w Mościcach, ucząc tam języka francuskiego. W 1946 wróciła do Warszawy i podjęła pracę nauczycielki, potem wicedyrektorki, w XV Liceum im. N. Żmichowskiej. Dnia 26 I 1954 została wraz z mężem (brak danych o mężu i dacie ślubu) aresztowana i skazana z art. 7 MKK przez WSR w Warszawie na 15 lat więzienia za prowadzenie korespondencji z Przemysławem Kraczkiewiczem, kolegą i dowódcą z AK, przebywającym na Zachodzie. Więźniarka Fordonu, zwolniona wskutek amnestii w czerwcu 1956, wróciła do pracy w Liceum Żmichowskiej. [Tam] jako kierowniczka ogniska nauczania języka francuskiego zorganizowała klasy z językiem wykładowym francuskim; równocześnie będąc lektorem w SGPiS; od 1962 wykładowca w Wyższym Studium Języków Obcych UW, a następnie na Wydziale Romanistyki UW, ucząc również na kursach Instytutu Francuskiego. Na emeryturze od 1979 zajmowała się tłumaczeniami z i na język francuski; jest autorką kilku podręczników i skryptów do nauki języka francuskiego. Była członkiem ZBoWiD. Odznaczona Medalem KEN oraz francuskim Medalem „Palme Academiques”. Zmarła po długiej chorobie 2 VIII 1985, pochowana w grobie rodzinnym na Powązkach.

Wrama

124

H. 194

N. O

H. 194

AKHK, ko. Landy H.; APAK, T. 3538/WSK; AZG ZKRPiBWP, sygn. W-87382; DW UdsKiOR, Spis VM Londyn, s. 91; Protokół GKds.WO nr 29 z 30 X 1964, s. 3, poz. 40; SPP, Londyn; Polak B., *Virtuti Militari 1919-1997. Wybór źródeł*, t. I Koszalin 1999, s. 351; Satora K., *Podziemne zbrojownie Polskie 1939-1944*, Warszawa 2002, s. 39; Wesołowski, *Order VM...*, s. 578, 716; *Zawolać...*, t. 1, s. 412

I/2 - Dokumenty (sensu stricto) dotyczące osoby relatora

- Zaświadczenie repifikacyjne londyńskie, 12. września, 1959 - Komendantka (Pomorskie) Lady Henryka ...
Nsp. Kserokopia, k.1, s.1.

1/2/1

L. 718/60
Sey

Londyn, 12. września 1959r.

Kapituła Orderu Wojennego
Wirtuti Militari
20, Princes Street

ZASWIADCZENIE WERYFIKACYJNE.

Szanowny i Drogi Panie Majorze,

Komendantka (Porucznik)

x) LANDY Henryka.
Pseudonim: "Maria"

fotografie i zaświadczenie weryfikacyjne o udziale
w akcji poległa walczyła w szeregach Armii Krajowej w klasie porucznik i wystrze-
żenie bojowe.

Za wyróżnienie w działalności bojowej w okresie
konspiracji a szczególnie w akcjach w grudniu 1943r. i
marcu 1944r. odznaczona została w dn. 3. maja 1944r. przez
Dowódcę Armii Krajowej

Orderem Wojennym "VIRTUTI MILITARI" Kl. V-ej.

L. 12416

Za zgodność

JH

J. Garliński.

*Weryfikacja
24.10.61
JH*

x) nazwisko matczyne:
MARTYNIAK

Przygot. SPP Londyn do E2 170 2000
1.02.141/2000

M/S 133

5868

1. N Landy Martyniak Landy Martyniak

2. I., ps. Hienyka C. Władysława Mania
Mania Kościuszkowa

3. ur. 18.09.1905

4. st. pow. PK AK Prusze

5. Org. AK

6. przydz. Kechno RG

V. NAZWISKO I KARTY INFORMACYJNE 5

7. funkcje

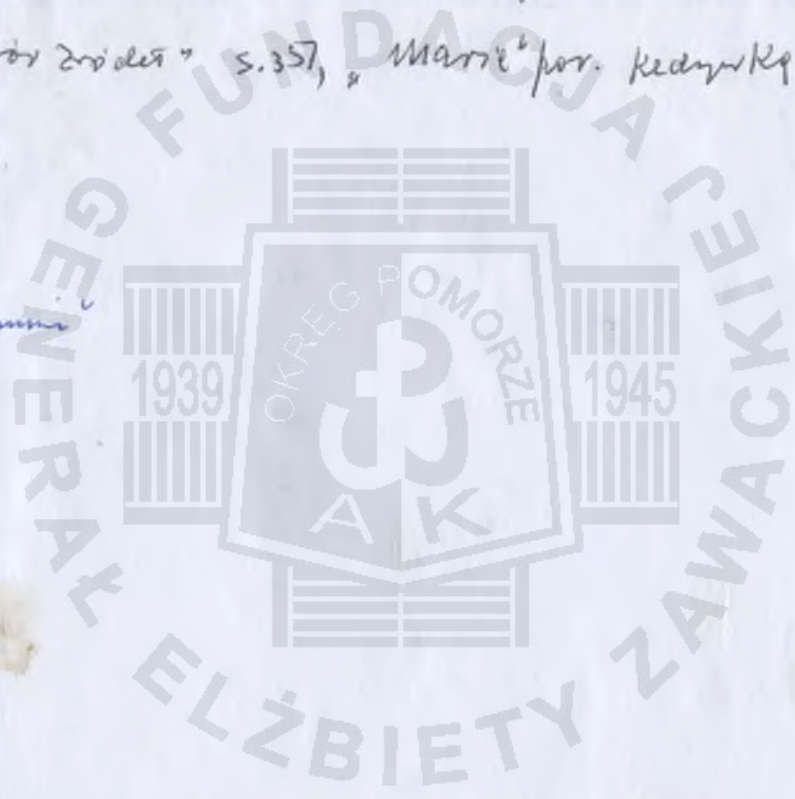
SPP 8. nr 12 4 15 124 16 nr. karty 308

9. źr. protab - 1. N. 5 18 i 716. DK 1006
nr 5 PP nr 27 - 302 64
DK 92 Smly

1. Kosi. Landy Henryka, Porucznik, 12416, 5. Arm. Medyn Sto, ps „Marta”, s 578, 716.
- 2.
3. B Polak „Wybry Zwiadca” s. 357, „Marta” por. Kedywka, 718, 12.10.60
- 4.
5. SPP wyfikacja.

- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.

Zawołanie po imieniu

Renczyn'ska (autora)

i

UM

AK
KG

MARTYNIAK - lady Henryka
ps. "Maria Kochanowska"

- por. K. 1. odz. przez Dow AK
23 V 1944
+ KV (se foto)

✓ 2ob. SPP - poszukiwanie J. Kuczynskie IX 2001
(ześ. do p. 226/2001 Komesp. E.2)

D.Kw. X 2001.

+ 85 LANDY-MARTYNIAKOWA Henryka lat 80 ur. 1905 r.
zm. 2 VIII 1985 r.

AK

Nekrologi - Tydzień Warszawy nr. 184 (12955) Wyd. 2 z 6 VIII 1985 r.
184 (12958) " " z 9 VIII 1985 r.
187 (12361) " " z 13 VIII 1985 r.

W dniu 2 sierpnia 1985 r. w wieku 80 lat po długiej chorobie zmarła opatrzona św. sakramentami

S. i P.
HENRYKA

LANDY MARTYNIAKOWA

wieloletnia nauczycielka gimnazjów warszawskich, wykładowca UW, autorka podręczników do nauki języka francuskiego, porucznik AK - Kedyw, odznaczona Krzyżem Wirtuti Militari i Krzyżem Walecznych za walkę z okupantem, uczestniczka Powstania Warszawskiego. Odznaczona również francuskimi odznaczeniami.

Nabożeństwo żałobne zostanie odprawione w dniu 7 sierpnia br. o godz. 13 w kościele św. Karola Eptemiusza na Powązkach, po którym nastąpi złożenie Zmarłej w grobie rodzinnym, o czym zawiadamiała

184 (12955) Wyd. 2 siostrzenice i rodzina
W-333030

Kg KEDYW

20 VIII 1985

Z głębokim żalem żegnamy zmarłą 2.08.1985 r.

HENRYKE

LANDY-MARTYNIAKOWA

wybitnego pedagoga - romaniste. Od 1930 r. uczyła w liceach warszawskich, w czasie wojny brała udział w ruchu oporu w i w tajnym nauczaniu. W latach 1944-45 uczyła języka francuskiego w Liceum im. Narcezy Zmichowskiej, pełniąc tu równocześnie funkcję zastępcy dyrektora. Po roku 1965 była starszym wykładowcą na Wydziale Romanistyki UW. Twórczy umysł, życzliwy wychowawca młodych pokoleń nauczycieli; w dorobku miała podręczniki szkolne i metodyczne. Stworzyła model szkoły średniej z nauczaniem w języku obcym; zainicjowała w Polsce współpracę szkolną z UNESCO.

Odznaczona Krzyżem Wirtuti Militari, Krzyżem Walecznych, Medalem AK, Medalem Palmes Academiques (odznaczenie Republiki Francuskiej za zasługi dla krzewienia w Polsce wiedzy o Francji), Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Szanowana i kochana przez kolegów i wychowanków stanowiła dla nas wzór naukowca i wysoki autorytet moralny.

nauczyciele, rodzice, absolwenci XV LO im. N. Zmichowskiej

184 (12958) Wyd. 2

z głębokim żalem żegnamy 13. VIII 85
S. i P.
**HENRYKĘ
LANDY-MARTYNIAKOWĄ**
naszą znakomitą nauczycielkę jęz. francuskiego i
wspaniałego Ciałowieka
uczennicę przedwojenne i z
okresu tajnego nauczania XI Li-
ceum im. Marii Konopnickiej
W-56516-1

Towarzystwo Miłośników Historii
KOMISJA HISTORII KOBIEC
W WALCIE O NIEPODLEGŁOŚĆ
Rynek Starego Miasta 29/31
00-272 WARSZAWA
tel. 831-63-14

		Mr. Karty 308
1	Nazwisko	Martyniak
2	Gminie	Henryka c. Władysława
3	Data ur./rocznik	18.09.1905
4	Stopień wojsk./tytuł	-
5	Organizacja	AK 1945
6	Przydział org./jednostka	-
7	Funkcja	-
8	Nr. Krzyża	-
9	Źródło	portab 1

V M

Landy Martyniak

Henryka zob 5868

Landy Martyniak

Ł. - Kedyw

VII

"Maria" LANDY-MARTYNIAK Henryka, por.
Źr. Studium Pol. Podz. Londyn

H. Martin - VIII - 2003 r.

MARTYNIAK Henryka

